

MANLLEU PREGÓ FESTA MAJOR 2019

Pregó del periodista i comunicador manlleuenc, Lluçia Ferrer.

Bona tarda a tothom. Il·lustríssim Sr. alcalde, Sra. regidora de Cultura, autoritats, conciutadans, companys i amics.

Avui és un dia especial i emocionant per a mi. Us puc ben jurar que quan vaig rebre l'encàrrec de fer de pregoner de la nostra Festa Major, em vaig emocionar. Estimo molt Manlleu, soc fill de Manlleu i no em negareu que sempre (de pic o de palada en molts programes de ràdio i TV que faig) acaba sortint la meva ciutat.

Per a mi, fer avui el Pregó de Festa Major és una culminació. Una culminació i una prova fefaent d'aquesta bonica relació d'amor amb la meva ciutat. No he tingut mai cap dubte que Manlleu m'estima, però no us nego que sempre hi ha aquella "por" que pel fet de no viure-hi des de fa anys, acabis pensant que ja no en formes part com si hi visquessis. En el seu dia, em va fer il·lusió fer el Pregó dels Tonis, el Pregó de la Festa del Porc i la Cervesa... i sense desmerèixer aquestes boniques festes, no ho puc comparar amb la felicitat que sento avui fent el Pregó de Festa Major.

Bé, soc el tercer Lluçia Ferrer que té relació amb aquesta ciutat mil·lenària que es diu Manlleu. I soc producte de la unió de dues famílies, la Ferrer (de Manlleu de tota la vida i del carrer Sant *Domingo*) i de la família Pons (mig de Calldetenes i de Cantonigròs). Un apunt dels meus avis. Exceptuant la Pepita Mas, a qui malauradament no vaig conèixer, en tinc molt bon record i estima. L'avi Pep, que va començar fent pous i anant amb bici i era conegut com el de Can Sabú. Li deien així perquè era moreno i ben plantat com en Sabú d'*El libro de la selva* i, de fet, ma mare i tothom sempre em diuen a mi que "som Sabú Sabú".

Els gens, ja ho veieu, no enganyen (que li diguin a Júlio Iglesias).

I per part de pare, la Pepita Prat, una senyorassa ben plantada de Cal Rellotger de Vic que es va casar amb en Lluçia Ferrer (l'original Lluçia Ferrer) que treballava a Can Serra. Més de 50 anys hi va treballar.

D'aquests avis en van sortir la Carme i en Lluçia, els meus pares. A qui estimo amb bogeria i a qui potser no els ho dic tant com es mereixen. Sé que sonarà a tòpic allò de "no ens ho diem prou que

ens estimem”, i és cert. Per tant, d'avui no passa: pares, us estimo molt.

De la Maria Carme (la mama) de Can Sabú i d'en Llucià Ferrer (el papa) -Llucià Ferrer II si fóssim monàrquics, que no ho som-, en vaig sortir jo i el meu bessó Pep. Per cert, a casa, al carrer del Pont sempre hi hem tingut la Gestoria Llucià Ferrer. Deixeu-me fer un apunt per donar les gràcies al meu pare, per la paciència de compartir nom amb mi... que moltes vegades t'has hagut d'escoltar i explicar que “en Llucià Ferrer el de la TV o el de la ràdio” no era ell... que era el seu fill. Déu-n'hi-do, gràcies papa, va amb el sou d'aguantar-me...

El 1978 vam arribar dos manlleuencs criats al principi en un pis del carrer Fleming número 16 i rapidíssimament vam traslladar-nos al barri de Vista Alegre perquè les dues bèsties tinguessin més espai i més metres per córrer. No érem dos bessons quiets i bons nens. Tot Manlleu ens deia Zipi i Zape perquè un era ben ros i jo ben moreno.

Més endavant va arribar la Núria, la nineta dels nostre ulls.. i de mig poble, em consta.

I tots cinc vam créixer a Vista Alegre, en un veïnat agradable i tranquil. Fent escapades contínuament al Fugurull o al Molinot amb bicicleta. Qui tornava sempre amb els genolls pelats era jo, és clar, l'esverat. Un esverat i amb picardia des de ben petit.

Quan era un nen de 13, 14 anys, i combinant els estudis al Carme ja se'm va despertar la vena comercial i empresarial, *digue-li* com vulguis.

Allò que diuen que una cosa porta a l'altre. Ma mare em castigava a collir pinyols de cirera quan feia alguna malifeta i per cada pinyol em donava un cèntim (100 pinyols, 100 pessetes). I rumiant durant els meus càstigs.. un dia vaig començar a collir les cireres de l'arbre, posar-les en bossetes i anar casa per casa del veïnat a vendre-les... La cosa es va acabar quan un bon dia a ma mare, comprant el pa, un veí li va dir que eren molt bones les cireres de casa que venia en Lluci petit...el càstig devia ser exemplar.

I és curiós perquè el que castigaven sempre era a mi. Al col·legi del Carme, a casa, a l'Institut Antoni Pous; al meu germà, mai. És cert que els bessons tenen un lligam especial i que jo encara a dia d'avui el tinc amb en Pep. Reconec que no ha de ser fàcil tenir un bessó com jo al costat. Un és la nit i l'altre el dia.

El meu germà m'ha ensenyat que a la vida tot és qüestió d'equilibris. Les meves facetes de lideratge, impaciència i incontinença verbal, si les combinem bé amb les de ser pacient i donar dues voltes a les coses, donen un equilibri que funciona. És a dir, allò de “a poc a poc i bona lletra” m'ho deien les professores i professors al Carme Vedruna i encara avui m'ho diu el meu germà.

Ell és el seny i jo la rauxa. Tinc molta sort de tenir un bessó com ell al meu costat.

Gràcies als meus pares, he crescut molt vinculat al teixit associatiu de Manlleu. El meu germà i jo vam ser cordonistes de la Festa dels Tonis, vam participar als Pastorets, a la gran i famosa *Passió* que es feia a Teatre “Centru” de Manlleu (res a envejar a la d'Olesa i Esparreguera); vaig ser escolta al Movi, però del que més orgullós n'estic és de la passió que el meu pare ens va transmetre per l'hoquei patins. Amb 4 anys ja ens van calçar uns patins al Carme i vaig aprendre a patinar. Van ser uns anys meravellosos practicant l'hoquei patins a l'equip del poble, fent amics que encara avui perduren, aprenent que a la vida es guanya i es perd, i acabant enamorant-te d'un esport i d'uns colors que mai més es perdran.

Ara el Club Patí Manlleu ha arribat a una excel·lència espectacular i és gràcies al fet que molts pares com els meus ens van obrir les portes aleshores a un esport que era poc seguit i reconegut. I aquest engranatge funciona; l'exemple és que actualment tinc dos nebots (en Juli i en Cesc), preciosos, que ja juguen al Manlleu perquè el meu germà ha seguit uns passos que ja vam viure nosaltres. I jo que al setembre seré pare, faré el mateix.

El Club Patí Manlleu és un club sense aires de grandesa, que amb molt esforç dels manlleuencs, entitats i de moltes generacions ha arribat a ser un referent arreu del país.

Gràcies per donar-hi suport i creure-hi. Tots l'hem fet gran. Crec que podem dir obertament que els equips del Manlleu d'hoquei són un orgull de poble, els equips de nois i de noies sobretot. Hauria estat fantàstic que ma germana també s'hagués calçat els patins, però no va ser així.

La Núria va arrodonir, amb la seva arribada, la nostra família. Reconec que ho van fer bé, els meus pares. Els va escriure el guió algú molt bo... uns bessons i al cap d'uns anys, pam! La nena.

Orgullosa dels seus germans i enamorada dels seus pares. La Núria ens va fer grans al meu germà i a mi. Ens la disputàvem per tenir-la als braços, la protegíem com dos vigilants de seguretat i a més hi ha un factor molt bonic i romàntic que crec que el karma ens ha regalat a la meva família. I és que és clavada a la iaia Pepita, que el meu germà i jo no vam conèixer. La Núria ha estat l'alegria (en majúscules) de la casa de Via Ausetània número 10.

La Núria forma part d'una generació de joves que estan molt orgullosos de ser de Manlleu. Un sentiment que potser els que som una mica més grans no teníem tan arrelat. I és que Manlleu, amb el pas del anys, ha anat agafant pes, imatge i protagonisme a la comarca d'Osona, on fa uns anys tot s'ho emportava la capital, Vic. A dia d'avui, també som capital, Manlleu, capital del Ter.

Manlleu ha crescut en nombre d'habitants obrint la porta i allargant la mà a molta gent de fora, a qui hem acollit amb respecte i tolerància sense deixar que cap discurs racista li fes mal. I és que en el fons, tots volem que Manlleu tingui gent que estimi i respecti el poble i les seves tradicions.

A Manlleu hem creat propostes dedicades al turisme, com el Museu del Ter, que mostra el nostre patrimoni industrial. Propostes més ludicofestives com la Festa del Serpent, que omple la nostra vila de milers de persones de tot Catalunya. I això amb moltes altres propostes que han fet que els manlleuencs cada vegada estiguem més orgullosos de ser d'on som.

I un punt i a part mereix la meva relació d'amor amb la ràdio, que va néixer aquí molt a prop d'on som ara mateix. Una petita curiositat, i és que de l'edifici de Can Puget, que anteriorment era propietat del senyor Josep Serra, en va ser l'administrador el meu pare durant molts anys, fins que es va vendre a l'Ajuntament. I curiosament, en aquest edifici és on em va començar a canviar la vida.

Això va ser a principis dels 90, concretament el 1992. Un servidor ja era un aficionat a la música i a la ràdio. I un dia, com tants d'altres, estava escoltant un migdia a Ràdio Manlleu un programa que es deia "El disc sol·licitat", on l'audiència trucava i demanava una cançó i el locutor la posava. I si es volia es podia dedicar a una persona o a unes quantes.

I aquell cap de setmana l'equip de futbol del Tenerife havia guanyat el Madrid a l'última jornada de lliga i d'aquesta manera (per segon any consecutiu) havia regalat la lliga al Barça. A mi, que també soc

molt culer, se'm va acudir trucar a la ràdio i dedicar una cançó (*Amigos para siempre* de Los Manolos) a tota la plantilla del Tenerife. No sé si va ser l'originalitat de la dedicatòria o perquè aquell dia el locutor Jordi Armenteras estava il·luminat, que em va acabar preguntant d'on era jo, què feia, entre d'altres coses...i després de parlar una bona estona (*labia* no me'n faltava ja) em va dir que si volia anar algun dia a veure la Ràdio, que les portes estaven obertes.

Vaig agafar la bici i m'hi vaig plantar. I aquell dia em vaig enamorar d'aquest mitjà. Les següents setmanes ja el vaig ajudar a agafar les trucades dels oients, ordenava els CDs i discos que s'havien posat durant el programa, fins que un bon dia ja vaig debutar davant del micròfon per presentar cançons.

A Ràdio Manlleu vaig fer un màster molts anys abans que no em fixés el Mikimoto (Miquel Calçada) i Carles Cuní, per anar a Barcelona a Ràdio Flaixbac. Però m'agradaria destacar i posar èmfasi en la importància dels mitjans locals i el servei de plataforma que han fet i fan als conciutadans que els pot atreure la comunicació.

Un paper vital, una gran escola al servei del poble que jo vaig saber aprofitar. Poder treballar al costat de professionals o semiprofessionals com Jaume Culí, Dolors Casacuberta, Jordi Font, Jordi Armenteras, Agustí Danés o Dionís Crusellas va ser un luxe i un aprenentatge impagable. I us animo a seguir les meves passes com molts joves ja han fet (em consta). Avui dia tenim una ràdio viva i que continua tenint les portes obertes, aprofiteu-la, espremeu-la. Potser ara li falten mitjans, però reivindiqueu-los, només així continuarem tenint uns mitjans locals que permeten la formació de nous talents manlleuencs.

En la meva modesta opinió, crec que Manlleu sempre ha estat una ciutat oberta i que allarga la mà als seus i als de fora. Fixeu-vos que el símbol de l'escut de Manlleu és una mà oberta, bonica metàfora del que et pot oferir el poble. I jo avui, en certa manera, li estic tornant una petita part del que en el seu dia em va oferir.

La veritat es que aquells anys d'hoquei patins i Ràdio Manlleu van ser preciosos i irrepetibles. També alternant la feina de discjòquei al Keeper, L'Eixam o el Kannal... però la passió era i és la ràdio.

I és que ja sigui en ràdio, premsa escrita o teatre, Manlleu sempre ha estat una ciutat molt lligada a la cultura i a la comunicació.

Noms de manlleuencs que han comunicat molt com l'incansable Carles Molist, l'artista de cap a peus Antonio Anglada, la creativitat, el glamur i la classe literària de Francesc d'Assís Pujol, l'art d'escriure de Jordi Puntí i Jaume Collell, la visió teatral de David Plana, el do interpretatiu de Lluís Soler i Xavier Boada, l'elegància escrivint de Maria Mercè Puntí i la delicadesa de Jacint Sala (i perdoneu a qui em descuidi). Tots, d'una manera o altra, hem tingut aquesta necessitat o capacitat per comunicar coses ben diferents. I n'hem d'estar orgullosos. De Manlleu, naturalment.

La primera vegada que vaig fer un menta poniol amb el mestre Puyal, em va dir textualment que li fascinava la meva manera de comunicar, “perquè ets natural, feréstec, vaja, perquè ets de Manlleu, i aquesta es la teva gran sort, que ets de Manlleu, Llucià”.

Al principi, no us ho nego, no ho vaig entendre. Amb el pas del temps, sí. Ell es referia que la meva gran sort a l'hora de comunicar, radicava en el segell i to de poble que utilitzava i que aconseguia ser molt proper. Això, i afegint un vocabulari ric en paraules de les que jo m'havia amarat a Manlleu i que malauradament ja no s'utilitzaven massa. Sigui com sigui, que comunicava molt i d'una manera poc habitual. Que “arribava”, vaja...

Poso èmfasi en aquesta paraula, comunicació. I ho faig també per reivindicar una falta de comunicació brutal que patim i vivim a dia d'avui. Sembla que ja no recordem allò tan nostrat de “parlant, la gent s'entén”.

A Manlleu hi vaig viure una adolescència feliç i sana. M'agradava molt anar a la Biblioteca quan sortíem de l'escola a llegir el diari i a fullejar llibres amb amics que sempre acabàvem rebent algun toc d'atenció de la mítica Ramona Claparols. Pobre Ramona, quina paciència. Abans d'anar a la Biblioteca, segurament abans, havia anat a buscar el croissant de crema més deliciós que he menjat mai i que feien a Can Bernat. De veritat, no n'he menjat cap de millor. En aquesta adolescència també passava bastantes estones al Mallot de la Margot.

Encara ara recordo aquella olor de fum del tabac de l'Agustí Palomares barrejat amb l'olor de vinils, i era increïble. Si un dia li demanaves un disc o CD que no tenia, l'endemà ja li havia arribat i el podies anar a buscar. Bé, això si trobaves l'Agustí, que a vegades deixava penjada una nota de “estic al Foment fent el cafè” i aleshores

t'havies d'esperar o anar al Foment a fer un futbolí mentre ell acabava.

En aquest pregó també vull donar les gràcies als comerços que aguanten avui dia amb les portes obertes a tots els manlleuencs. No són temps fàcils per al petit comerç, gràcies per ser-hi i continuar al peu del canó. Ho dic, perquè enyoro molt comerços com la pastisseria Can Roca, la fruiteria Villalta, la carnisseria de Can Puig, Can Garrofa, la peixateria Molera... llocs on cada setmana fèiem la compra. Per tant, no defalliu, que no podem viure sense els "Cans" mítics de Manlleu: Can Cerilles, Can Camps, Can Carrera, Can Gaja, i no podem viure sense un dels locals mítics i entranyables de Manlleu (aquest sense "can"). Parlo del pub Xauxa, on també hi vaig passar grans tardes i nits, amb algun o altre record ben borrós.

Com destacava, de la importància de l'emissora de ràdio local que tenim, el "Centru" n'és el mateix exemple. Molts ens hi hem fet grans en aquest teatre, i tornar-lo a tenir actiu i obert a tots els vilatans és una gran notícia que mereix la meva felicitació a totes i a tots.

Avui també volia fer dues mencions especials que hem tingut a Manlleu i que per a mi i la meva família són importants. Una és la reobertura del nou Teatre "Centru" i l'altre, les obres de millora i la instal·lació de la il·luminació del pont de Can Moles. La passera, per cert, encara no l'he estrenat, però avui mateix si puc ho faré.

I l'altra estrena és el pont de Can Molas. Per als que vivim al barri de Vista Alegre és una gran alegria tenir un pont més segur i més ample per als vianants. No sé quantes vegades l'hauré pujat i baixat el pont de Can Moles al llarg dels meus 41 anys, però segur que no tants com ma mare que el fa 2 i 3 vegades cada dia. Gràcies per aquest pont i aquesta entrada tan bonica a la nostra ciutat.

Una ciutat que veurà créixer el meu fill, que no es dirà Lluçia Ferrer (oooohhh)... es dirà Màrius. I amb ell i la Carola, la meva parella, passejarem pel passeig del Ter, jugarem a la plaça, anirem a caminar pel Fugurull i el Molinot, anirem a veure partits del Club Patí Manlleu, participarem al Serpent, i encara escoltarem el concert de Festa Major de la Maravella. Hi ha coses que canvien.

A en Màrius, li explicaré que a Manlleu, el seu pare es va enamorar de la Ràdio, de l'hoquei patins, dels plats combinats del Parramon, de l'orxata de Can Crespi i, sobretot, es va enamorar de la seva ciutat i de la seva gent.

Endavant amb aquesta Festa Major, on no hi pot faltar el bon humor i on els manlleuencs ens sentim, una vegada més, orgullosos de la nostra ciutat!

Bona Festa Major a tothom!

Llucià Ferrer Pons

Manlleu, 12 d'agost de 2019